7 unei pasări, glasul tuturor cîntăreţelor se aude înăbuşit, te temide orice
înălţime, şi te sperii pe drum; până nu înfloreşte migdalul cu peri
albi, şi de abea se tîrăşte lăcusta, până nu-ţi trec poftele, căci omul
8 merge spre casa lui cea vecinică, şi bocitorii cutreieră uliţele; până
nu se rupe funia de argint, până nu se sfarmă vasul de aur, până
9 nu se sparge găleata la izvor, şi până nu se strică roata dela fîntînă;
până nu se întoarce ţărîna în pămînt, cum a fost, şi până nu se în-
toarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat.
10 O, deşertăciune a deşertăciunilor, zice Eclesiastul; totul este
deşertăciune.

(§ 2. Pild. 1. 1-7. Deu. 10. 12, 13. Iov 28. 28. Mica 6. 8. Ap. 20. 11 15).

11 Pe lîngă că Eclesiastul a fost înţelept, el a mai învăţat şi ştiinţa
pe popor, a cercetat, a adîncit şi a întocmit un mare număr de zi-
12 cători. Eclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute, şi să scrie în-
13 tocmai cuvintele adevărului. Cuvintele înţelepţilor sînt ca nişte bol-
duri; şi, strînse la un loc, sînt ca nişte cuie bătute, date de un sin-
gur stăpîn.
14 Incolo, fiule, ia învăţătură din aceste lucruri; dacă ai voi să
faci o mulţime de cărţi, să ştii că n'ai mai isprăvi, şi multă învăţătură
obosesţe trupul.
15 Să ascultăm dar încheierea tuturor învăţăturilor: Teme-te de Dum-
nezeu şi păzeşte poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.
16 Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, şi judecata aceasta
se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.

CÎNTAREA CÎNTĂRILOR

(Romani 8. 38, 39. 2 Corinteni 11. 2. 3. Pildele 1. 17.)

(§ 1. Psalmul 63. 2-9. Apocalipsa 14. 4.)

1 Cîntarea cîntărilor, făcută de Solomon.
2 Să mă sărute cu sărutările gurii lui! Căci toate desmierdările
3 tale sînt mai bune de cît vinul, mirodeniile tale au un miros plăcut.
Numele tău este ca o mireasmă vărsată. De aceea te iubesc pe tine
4 fetele! Trage-mă după tine! Şi haidem să alergăm! Impăratul mă
duce în odăile lui..... Ne vom veseli şi ne vom bucura de tine; vom
lăuda desmierdările tale mai mult de cît vinul! Pe drept eşti iubit.

(§ 2. Cîntarea cîntărilor 3. 1-4. Psalmul 73. 28. Ioan 10. 2-5.)

5 Sînt neagră, dar sînt frumoasă, fiice ale Ierusalimului, cum sînt
6 corturile Chedarului, şi cum sînt covoarele lui Solomon. Nu vă uitaţi
că sînt aşa de negricioasă, căci m'a ars soarele. Fiii mamei mele
s'au mîniat pe mine, şi m'au pus păzitoare la vii. Dar via frumu-
7 seţii mele n'am păzit-o. Spune-mi tu, pe care te iubeşte inima mea,
unde îţi paşti oile, unde te odihneşti la amiază? Căci de ce să um-
8 blu ca o rătăcită pe la turmele tovarăşilor tăi? — Dacă nu ştii, o tu,
cea mai frumoasă dintre femei, ieşi pe urmele oilor, şi paşte-ţi iezii
lîngă colibele păstorilor.

(§ 3. Ioan 14. 21-23. Efeseni 5. 25-27. Efeseni 3. 17-19.)

9 Cu iapa înhămată la carăle lui Faraon, te asemăn eu pe tine,
10 scumpa mea. Ce frumoşi îţi sînt obrajii în mijlocul lănţişoarelor dela
gît, şi ce frumos îţi este gîtul în mijlocul şirurilor de mărgăritare!
11 Iţi vom face deci lănţişoare de aur, cu stropituri de argint — Cît
12 stă împăratul la masa lui, gardul meu îşi răspîndeşte mirosul. Prea
13 iubitul meu îmi este ca un mănunchi de mir, care se odihneşte între
14 ţîţele mele. Prea iubitul meu este pentru mine un strugure de măli-
15 niţă, din viile din En-Ghedi. — Ce frumoasă eşti, iubito, uite ce fru-
16 moasă eşti, cu ochii tăi de porumbiţă! — Ce frumos eşti, prea iu-
17 bitule, ce plăcut eşti! Verdeaţa este patul nostru! — Cedrii sînt
grinzile caselor noastre, şi chiparoşii sînt pardoselele noastre.

2 Eu sînt un trandafir din Saron, un crin din văi. —
2 Ca un crin în mijlocul spinilor, aşa este iubita mea între fete. —
3 Ca un măr între copacii pădurii, aşa este prea iubitul meu între tineri.
Cu aşa drag stau la umbra lui, şi rodul lui este dulce pentru cerul
4 gurii mele. El m'a dus în casa de ospăţ, şi dragostea era steagul
5 fluturat peste mine. Intăriţi-mă cu turte de struguri, înviorati-mă
6 cu miere, căci sînt bolnavă de dragostea lui. Să-şi pună mîna stîngă
7 supt capul meu, şi să mă îmbrăţişeze cu dreapta lui! — Vă jur, fiice
ale Ierusalimului, pe căprioarele şi cerboaicele de pe cîmp: nu stîr-
niţi, nu treziţi dragostea, până nu vine ea! —

(§ 1. Cîntarea cîntărilor 5. 2, etc. Ioan 10. 4, 5, 27, 28.)

8 Aud glasul prea iubitului meu! Iată-l că vine, sărind peste munţi,
9 săltînd pe dealuri. Prea iubitul meu seamănă cu o căprioară, sau cu
puiul de cerboaică. Iată-l că este după zidul nostru, se uită pe farea-
10 stră, priveşte printre zăbrele. Prea iubitul meu vorbeşte şi-mi zice:
11 Scoală-te, iubito, şi, vino, frumoaso! Căci iată că a trecut iarna; a în-
12 cetat ploaia, şi s'a dus. Se arată florile pe cîmp, a venit vremea cîn-
13 tării, şi se aude glasul turturicii în cîmpiile noastre. Se pîrguiesc
roadele în smochin, şi viile înflorite îşi răspîndesc mirosul. Scoală-te,
14 iubito, şi vino, frumoaso. Porumbiţă din crăpăturile stîncii, ascunsă
în scobiturile prăpăstiilor, arată-mi faţa ta, şi fă-mă să-ţi aud glasul!
15 Căci glasul tău este dulce, şi faţa ta plăcută. Prindeţi-ne vulpile,
vulpile cele mici, cari strică viile; căci viile noastre sînt în floare.
16 Prea iubitul meu este al meu, şi eu sînt a lui; el îşi paşte turma între
17 crini. Până la răcoarea zilei, şi până la lungirea umbrelor, întoar-
Ce-te!.... Iubitule, sai ca o căprioară sau ca puiul de cerb, peste
munţii ce ne despart.

(§ 1. Ieremia 29. 12, 13. Cîntarea cîntărilor 5. 6-8.)

3 Am căutat noaptea, în aşternutul meu, am căutat pe iubitul ini-
2 mii mele; l-am căutat, dar nu l-am găsit..... M'am sculat, atunci,
şi am cutreierat cetatea, uliţele şi pieţele; şi am căutat pe iubitul
3 inimii mele..... L-am căutat, dar nu l-am găsit! M'au întîlnit păzi-
torii cari dau ocol cetăţii; şi i-am întrebat: „N'aţi văzut pe iubitul
4 inimii mele?" Abia trecusem de ei, şi am găsit pe iubitul inimii
mele. L-am apucat, şi nu l-am mai lăsat până nu l-am adus în casa
5 mamei mele, în odaia celei ce m'a zămislit. — Vă jur, fiice ale Ie-
rusalimului, pe căprioarele şi cerboaicele de pe cîmp, nu stîrniţi, nu
treziţi dragostea, până nu vine ea. —

(§ 2. 2 Corinteni 11. 3, 13, 14.)

6 Ce se vede oare suindu-se din pustie, ca nişte stîlpi de fum, în
mijlocul aburilor de mir şi de tămîie, înconjurată de toate mirezmele
7 negustorilor de mir? — Iată, este patasca lui Solomon, cu şasezeci de
8 viteji, de jur împrejur, cei mai viteji din Israel. Toţi sînt înarmaţi cu
săbii, şi toţi sînt deprinşi la luptă, fiecare cu sabia la coapsă, ca să
9 n'aibă nimic de temut în timpul nopţii. Impăratul Solomon şi-a fă-
10 cut această pataşcă din lemn din Liban. Stîlpii l-a făcut de argint,
rezemătoarea de aur, scaunul de purpură; iar mijlocul e împodobit
cu o ţesătură aleasă, lucrată de dragostea fiicelor Ierusalimului.
11 Ieşiţi, fetele Sionului, şi priviţi pe împăratul Solomon, cu cununa cu
care l-a încununat mamă-sa în ziua cununiei lui, în ziua veseliei
inimii lui. —

(Cîntarea cîntărilor 6. 4-10; 7. 7-9.)

4 Ce frumoasă eşti, iubito, ce frumoasă eşti! Ochii tăi sînt ochi
de porumbiţă, supt măhrama ta. Părul tău este ca o turmă de capre,
2 poposită pe coama muntelui Galaad. Dinţii tăi sînt ca o turmă de oi
tunse, cari ies din scăldătoare, toate cu gemeni, şi nici una din ele
3 nu este stearpă. Buzele tale sînt ca un fir de cîrmîz, şi gura ta este
drăguţă; obrazul tău este ca o jumătate de rodie, supt măhrama ta.
4 Gîtul tău este ca turnul lui David, zidit ca să fie o casă de arme;

5 o mie de scuturi atîrnă de el, toate scuturi de viteji. Amîndouă ţîţele
6 tale sînt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei căprioare, cari pasc
între crini. Pănă se răcoreşte ziua, şi pănă fug umbrele, voi veni
7 la tine, munte de mir, şi la tine, deal de tămîie. Eşti frumoasă de tot,
8 iubito, şi n'ai nici un cusur. Vino cu mine din Liban, mireaso, vino
cu mine din Liban! Priveşte din vîrful muntelui Amana, din vîrful
9 muntelui Senir şi Hermon, din vizuinile leilor, din munţii pardoşilor!
Mi-ai răpit inima, soro, mireaso, mi-ai răpit inima numai cu o privire,
10 numai cu unul din lănţişoarele dela gîtul tău! Ce lipici în desmierdările
tale, soro, mireaso! Desmierdările tale preţuiesc mai mult decît vinul,
şi mirezmele tale sînt mai plăcute decît toate miroznele! Miere picură
11 din buzele tale, mireaso, miere şi lapte se află supt limba ta, şi mirosul
12 hainelor tale este ca mirosul Libanului. Eşti o grădină închisă, soro,
13 mireaso, un izvor închis, o fîntînă pecetluită. Odraslele tale sînt o
14 grădină de rodii, cu cele mai alese roade, mălini negri şi nard; nard
şi şofran, trestie mirositoare şi scorţişoară, cu tot felul de tufari
15 de tămîie, smirnă şi aloe, cu cele mai alese mirezme. O fîntînă din
16 grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban. Scoală-te, crivăţule!
Vino, vîntule de miazăzi! Suflaţi peste grădina mea, ca să picure
mirosurile din ea! — Să intre iubitul meu în grădina lui, şi să mănînce
5 din roadele ei alese! — Eu intru în grădina mea, soro, mireaso, îmi
culeg smirna cu mirezmele mele, îmi mănînc fagurul de miere cu
mierea mea, îmi beau vinul cu laptele meu... — Mîncaţi, prieteni,
beţi şi îmbătaţi-vă de dragoste! —

(Apocalipsa 3. 20. 2 Corinteni 7. 10. Cîntarea cîntărilor 3. 1-4.)

2 Adormisem, dar inima îmi veghea..... Este glasul prea iubitului
meu, care bate: „Deschide-mi, soro, scumpo, porumbiţo, neprihănito!
Căci capul îmi este plin de rouă, cîrlionţii îmi sînt plini de picurii
3 nopţii." — „Mi-am scos haina, cum să mă îmbrac iarăş? Mi-am spă-
4 lat picioarele; cum să le murdăresc iarăş? Dar iubitul meu a vîrît
5 mîna pe gaura zăvorului, şi mi-a fost milă de el atunci. M'am scu-
lat să deschid iubitului meu, în timp ce de pe mîinile mele picura
smirnă, şi de pe degetele mele picura cea mai aleasă smirnă pe
6 mînerul zăvorului. Am deschis iubitului meu; dar iubitul meu ple-
case, se făcuse nevăzut. Inebuneam, cînd îmi vorbea. L-am căutat,
7 dar nu l-am găsit; l-am strigat, dar nu mi-a răspuns. Păzitorii cari
dau ocol cetăţii m'au întîlnit; m'au bătut, m'au rănit; mi-au luat
8 măhrama străjerii de pe ziduri. Vă rog ferbinte, fiice ale Ierusali-
mului, dacă găsiţi pe iubitul meu, ce-i veţi spune?.... Că sînt bol-
9 navă de dragoste! — Ce are iubitul tău mai mult de cît altul, o cea
mai frumoasă dintre femei? Ce are iubitul tău mai mult de cît altul,
10 de ne rogi aşa de fierbinte? — Iubitul meu este alb şi rumen, ose-
11 bindu-se din zece mii. Capul lui este o cunună de aur curat, ple-
12 tele lui ca nişte valuri, sînt negre cum e corbul. Ochii lui sînt ca
nişte porumbei pe marginea izvoarelor, scăldaţi în lapte, şi odih-
13 nindu-se în faţa lui plină. Obrajii lui sînt ca nişte straturi de mi-
rezme, în cari cresc saduri mirositoare; buzele lui sînt nişte crini,
14 din cari curge cea mai aleasă smirnă. Mîinile lui sînt nişte inele de
15 aur, ferecate cu pietre de hrisolit; trupul lui este un chip de fildeş
lustruit acoperit cu pietre de safir; picioarele lui sînt nişte stîlpi
de marmoră albă, aşezaţi pe nişte temelii de aur curat. Înfăţişarea lui
16 este ca Libanul, pare un tînăr ales ca cedrii. Cerul gurii lui este nu-
mai dulceaţă şi toată fiinţa lui este plină de farmec. Aşa este iubitul
meu, aşa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului! —

6 — Unde s'a dus iubitul tău, cea mai frumoasă dintre femei? Inco-
tro a apucat iubitul tău, ca să-l căutăm şi noi împreună cu tine? —
2 Iubitul meu s'a pogorît în grădina lui, la stratul de mirezme, ca
3 să-şi pască turma în grădini, şi să culeagă crini. Eu sînt a iubitu-
lui meu, şi iubitul meu este al meu; el îşi paşte turma între crini. —

(Cîntarea cîntărilor 4. 1-11; 8. 10.)

4 Frumoasă eşti, iubito, ca Tirţa, plăcută ca Ierusalimul, dar cum-

5 plită ca nişte oşti supt steagurile lor. Întoarce-ţi ochii dela mine,
căci mă turbură. Perii tăi sînt ca o turmă de capre, cari poposesc
6 pe coama Galaadului. Dinţii tăi sînt ca o turmă de oi, cari ies din scăl-
dătoare, toate cu gemeni, şi niciuna din ele nu este stearpă. Obra-
7 zul tău este ca o jumătate de rodie, supt măhrama ta..... Am şase-
8 zeci de împărătese, optzeci de ţiitoare, şi fete fără număr, dar nu-
mai una singură este porumbiţa mea, neprihănita mea; ea este sin-
9 gură la mamă-sa, cea mai aleasă a celei ce a născut-o. Fetele o văd,
şi o numesc fericită; împărătesele şi ţiitoarele deasemenea o laudă:
10 „Cine este aceea care se iveşte ca zorile, frumoasă ca luna, curată
ca soarele, dar cumplită ca nişte oşti supt steagurile lor"? M'am po-
11 gorît în grădina cu nuci, să văd verdeaţa din vale, să văd dacă a
12 înmugurit via, şi dacă au înflorit rodiile. Dar fără să bag de seamă,
dorinţa mea m'a dus la carăle poporului unui om ales. —

7 Întoarce-te, întoarce-te, Sulamito! Întoarce-te, întoarce-te, ca să
te privim. — Ce aveţi voi să vă uitaţi la Sulamita ca la nişte fete ce
joacă în cor[1]?

(§ 1. Cîntarea cîntărilor 4. 1-11; 6. 4-10.)

2 Ce frumoase îţi sînt picioarele în încălţămintea ta, fată de domn!
Marginile rotunde ale coapsei tale sînt ca nişte lănţişoare de pus
3 la gît, lucrate de mîinile unui meşter iscusit. Pîntecele tău este un
pahar rotund, de unde nu lipseşte vinul mirositor; trupul tău este
4 un snop de grîu, încins cu crini. Amîndouă ţîţele tale sînt ca doi
pui de cerb, ca gemenii unei căprioare. Gîtul tău este ca un turn
5 de fildeş; ochii tăi sînt ca iazurile Hesbonului, de lîngă poarta Bat-
Rabim; nasul tău este ca turnul Libanului, care priveşte spre Da-
6 masc. Capul tău este cum e Carmelul, şi părul capului tău este ca
purpura împărătească: pănă şi un împărat ar fi înlănţuit de pletele
7 tale.... Ce frumoasă şi ce plăcută eşti, tu, iubito, în mijlocul desfă-
8 tărilor! Statura ta este ca finicul, şi ţîţele tale ca nişte struguri.
9 Îmi zic: „Mă voi sui în finic, şi-i voi apuca crăcile! Atunci ţîţele
tale vor fi ca strugurii din vie, mirosul suflării tale ca al merelor.
10 Şi gura ta toarnă un vin ales, care curge lin ca răspuns la desmier-
dările mele, şi alunecă pe buzele noastre cînd adormim!

(§ 2. Cîntarea cîntărilor 2. 16, 3-7.)

11 Eu sînt a iubitului meu, şi el doreşte de mine. Vino, iubitule,
12 haidem să ieşim pe cîmp, să mînem noaptea în sate! Dis de dimi-
13 neaţă ne vom duce la vii, să vedem dacă a înmugurit via, dacă s'a
deschis floarea, şi dacă au înflorit rodiile. Acolo îţi voi da dragostea
14 mea. Mandragorele îşi răspîndesc mirosul, şi deasupra uşii avem tot
felul de roade bune, noi şi vechi, pe cari, pentru tine, iubitule, le-am
păstrat.

8 O! de ai fi fratele meu, care a supt la ţîţele mamei mele! Cînd
te-aş întîlni în uliţă, te-aş săruta, şi nimeni nu m'ar ţinea de rău.
2 Te-aş lua şi te-aş aduce la casa mamei mele; ea m'ar învăţa să-ţi
3 dau să bei vin mirositor, must din rodiile mele. Mîna lui cea stîngă
4 să fie supt capul meu, şi dreapta lui să mă îmbrăţişeze! — Vă
rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, nu stîrniţi, nu treziţi dragostea,
până nu vine ea. —

(§ 1. Exod. 28. 29, 30. Romani 8. 35-39. 2 Corinteni 13. 8.)

5 Cine este aceea, care se suie din pustie, rezemată de iubitul ei şi
zicînd: „Te-am trezit supt măr; acolo te-a născut mamă-ta, acolo te-a
6 născut şi te-a făcut ea". — Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o
pecete pe braţul tău; căci dragostea este tare ca moartea, şi gelo-
zia este neînduplecată ca locuinţa morţilor; jarul ei este jar de foc, o
7 flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, şi
rîurile n'ar putea s'o înece; de ar da omul toate averile din casa
lui pentru dragoste, tot n'ar avea de cît dispreţ.

1. Evreieşte: din mahanaim, Ge. 32. 2.

(§ 2. Rut. 2. 11-13 ; 3. 1, 10, 11. Cîntarea cîntărilor 2. 14, 17.)

8 Avem o soră micuță, care n'are încă țîțe. Ce vom face cu sora
9 noastră în ziua cînd îi vor veni pețitorii ? Dacă este zid, vom zidi
niște zimți de argint pe ea ; dar dacă este ușă, o vom închide cu o
10 scîndură de cedru. — Eu sînt un zid, și țițele mele sînt ca niște tur-
11 nuri; în ochii lui am fost ca una care a găsit pace. Solomon avea
o vie la Baal-Hamon ; a încheiat-o unor păzitori ; și fiecare trebuia
12 să aducă pentru rodul ei o mie de sicli de argint. Via mea, care
este a mea, o păstrez eu. Ține-ți, Solomoane, cei o mie de sicli, și
13 două sute fie celor ce păzesc rodul! — Tu, care locuiești în grădini, niște prieteni își pleacă urechea la glasul tău : binevoiește și
14 fă-mă să-l aud ! — Vino repede, iubitule, ca o căprioară sau ca puiul de cerb pe munții plini de mirozne !

ISAIA

(Ieremia 25. 4-6. 1 Petru 1. 10, 11, 15, 16. Apocalipsa 15. 3.)

Necredința și pedeapsa lui Israel. (§ 1. Deut. 32. 1-29. 2 Cr. 28.)

1 Proorocia lui Isaia, fiul lui Amoț, despre Iuda și Ierusalim, pe
vremea lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia, împărații lui Iuda.
2 Ascultați, ceruri, și ia aminte, pămîntule, căci Domnul vorbește:
„Am hrănit și am crescut niște copii, dar ei s'au răsculat împotriva
3 Mea. Boul își cunoaște stăpînul, și măgarul cunoaște ieslea stăpînului
4 său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine".
Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărădelegi, sămînță de nelegiuiți,
copii stricați ! Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfîntul lui
5 Israel. I-au întors spatele..... Ce pedepse noi să vă mai dea, cînd voi
vă răzvrătiți din ce în ce mai rău ? Tot capul este bolnav, și toată
6 inima sufere de moarte ! Din tălpi pănă'n creștet, nimic nu-i sănătos : ci numai răni, vînătăi și carne vie, ne stoarse, ne legate, și ne
7 alinate cu untdelemn : țara vă este pustiită, cetățile vă sînt arse de
foc, străinii vă mănîncă ogoarele supt ochii voștri, pustiesc și ni-
8 micesc, ca niște sălbatici. Și fiica Sionului a rămas ca o colibă în
vie, ca o covercă într'un cîmp de castraveți, ca o cetate împresu-
9 rată. De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță, am fi
ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora.

Nu jertfe și sărbători. (§ 2. Ps. 50. 7, etc. Am. 5. 21, etc. Ro. 14. 17.)

10 Ascultați cuvîntul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte
11 la legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! „Ce-Mi trebuie Mie
mulțimea jertfelor voastre," zice Domnul. „Sînt sătul de arderile de
tot ale berbecilor, și de grăsimea viteilor; nu-Mi place sîngele tau-
12 rilor, oilor și țapilor. Cînd veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine
13 vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile? Nu mai aduceți
daruri de mîncare nefolositoare, căci Mi-e scîrbă de tămîie ! Nu
vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd ne-
14 legiuirea unită cu sărbătoarea ! Urăsc lunile voastre cele noi și praz-
15 nicele voastre ; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Cînd vă
întindeți mîinile, îmi întorc ochii dela voi ; și ori cît de mult v'ați
ruga, n'ascult : căci mîinile vă sînt pline de sînge !"

Îndemn la pocăință. (§ 3. Isaia 55. 7. Ieremia 7. 1-7. Ezechiel 18. 27-32).

16 „Spălați-vă deci și curățiți-vă ! Luați dinaintea ochilor Mei fap-
17 tele rele pe cari le-ați făcut ! Incetați sa mai faceți răul ! Invățați-vă
să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți
18 dreptate orfanului, apărați pe văduvă !"—„Veniți totuș să ne judecăm,"
zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, se vor
19 face albe ca zăpada, de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna.
20 De veți voi și veți asculta, veți mînca cele mai bune roade ale țării;
dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți, căci
gura Domnului a vorbit."

(§ 4. Ezechiel 22. 1-22. Isaia 10. 20-23)

Vai, cetatea aceea credincioasă, cum a ajuns o curvă ! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, și acum e plină de ucigași ! Argintul tău s'a prefăcut în zgură, și vinul tău cel ales a fost amestecat cu apă. Mai marii tăi sînt răzvrătiți și părtași cu hoții, toți iubesc mita și aleargă după plată ; orfanului nu-i fac dreptate, și pricina văduvei n'ajunge până la ei. De aceea, iată ce zice Domnul, Dumnezeul oștirilor, Puternicul lui Israel : „Ah ! Voi cere socoteala protivnicilor Mei, și Mă voi răzbuna pe vrăjmașii Mei. Imi voi întinde mîna împotriva ta, îți voi topi sgura, cum o topește leșia, toate părticelele de plumb le voi depărta din tine. Voi face iarăș pe judecătorii tăi ca odinioară, și pe sfetnicii tăi ca la început. După aceea, vei fi numită cetatea nepribănită, cetatea credincioasă." Sionul va fi mîntuit prin judecată, și ceice se vor întoarce la Dumnezeu în el, vor fi mîntuiți prin dreptate. Dar pieirea va atinge pe toți cei răzvrătiți și păcătoși, și ceice părăsesc pe Domnul vor pieri. Vă va fi rușine de terebinții în cari găseați plăcere, și veți roși din pricina grădinilor în cari vă desfătați ; căci veți fi ca un terebint cu frunzele ofilite, ca o grădină care n'are apă. Omul tare va fi ca un cîlț, și lucrarea lui ca o scîntee; amîndoi vor arde împreună, și nimeni nu-i va stinge.

(§ 1. — Mica 4. 1-5. Isaia 11. 4-10.)

Proorocia lui Isaia, fiul lui Amoț, asupra lui Iuda și asupra Ierusalimului.

Se va întîmpla în scurgerea vremurilor, că muntele casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înnalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el.

Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui." Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvîntul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare ; așa în cît din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulițele lor cosoare : nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul.

„Veniți, casă a lui Iacov, să umblăm în lumina Domnului!"

(§ 2. 2 Impărați 17. 7-20.)

Căci ai părăsit pe poporul Tău, pe casa lui Iacov, pentrucă sînt plini de idolii Răsăritului, și dedați la vrăjitorie ca Filistenii, și se unesc cu fiii străinilor. Țara lor este plină de argint și de aur, și comorile lor n'au sfîrșit ; țara este plină de cai, și carăle lor sînt fără număr. Dar țara lor este plină și de idoli, căci se închină înaintea lucrării mîinilor lor, înaintea lucrurilor făcute de degetele lor.

(§ 3. Isaia 5. 15, 16 ; 13. 11. Ps. 76. 8-13. Luca 16. 15. Ap. 6. 15-17.)

De aceea cei mici vor fi scoborîți, și cei mari vor fi smeriți : nu-i vei ierta. „Intră în stînci, și ascunde-te în țărînă, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui!" Omul va trebui să-și plece în jos privirea semeață și îngîmfarea lui va fi smerită : numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Căci este o zi a Domnului oștirilor împotriva oricărui om mîndru și trufaș, împotriva oricui se înalță, ca să fie plecat : împotriva tuturor cedrilor înalți și falnici ai Libanului, și împotriva tuturor stejarilor Basanului ; împotriva tuturor munților înalți, și împotriva tuturor dealurilor falnice ; împotriva tuturor turnurilor înalte, și împotriva tuturor zidurilor întărite ; împotriva tuturor corăbiilor din Tarsis, și împotriva tuturor lucrurilor plăcute la vedere. Mîndria omului va fi smerită, și trufia oamenilor va fi plecată ; numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Toți idolii vor pieri. Oamenii vor intra în peșterile stîncilor și în crăpăturile pămîntului, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, cînd